

Arrest

nr. 211 224 van 18 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 25 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 april 2018 tot weigering van de afgifte van een visum, aan de verzoekende partij op 25 april 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 november 2017 dient verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Addis Abeba (Ethiopië) een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) met het oog op gezinshereniging met S.O.S., eveneens van Somalische nationaliteit en erkend vluchteling. Op 23 april 2018 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Beperkingen:

Commentaar:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10,1,1,4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Overwegende dat op 13/11/2017 een visumaanvraag werd ingediend door B. A. M. (...) °(...)/1996 van Somalische nationaliteit. teneinde haar echtgenoot S. O. S. (...) °(...)/1993, erkend vluchteling van Somalische origine, in België te vervoegen.

Overwegende dat de aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijkscertificaat. afgeleverd op 17/08/2015, voor een huwelijk afgesloten op 14/08/2015 en een geboortecertificaat daterende van 31/10/2017.

Overwegende dat uit een nauwkeurige verificatie van de diensten van de Belgische ambassade in Addis-Abeba is gebleken dat zowel het geboortecertificaat als het huwelijkscertificaat geen originele documenten betreffen maar eenvoudige scans.

Dat zowel de officiële stempels aanwezig op de documenten als de handtekeningen in feite werden geprint en dus helemaal niet origineel zijn. Bijgevolg kan het niet gaan om authentieke stempels handtekeningen die op de documenten werden aangebracht door de lokale autoriteiten.

Overwegende dat gelet op deze elementen het voorgelegde document manifest vervalst is.

Overwegende dat art 74/20 §1 stelt dat "behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd Of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf."

Overwegende dat door het voorleggen van een vervalst document de aanvrager heeft aangetoond moedwillig de Belgische autoriteiten te willen bedriegen met het oog op een toelating tot verblijf.

Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd.

Voor de staatssecretaris voor asiel en migratie. getekend: A. H. (...), Attaché

Motivatie:

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw visumaanvraag geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer één nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)

(...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel van de synthesememorie zet verzoekster het volgende uiteen:

"Schending van artikel 74/20, §1 van de vreemdelingenwet

Schending van de artikelen 10 et 12bis van de vreemdelingenwet

Schending van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting

II.1.1. De verwerende partij heeft de visumaanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij geweigerd omdat zij van oordeel is dat de stempels op het niet-gelegaliseerde huwelijksdocument aangebracht werden met een kleurenprinter.

De verwerende partij becommentarieert haar beslissing als volgt:

(...)"

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Eerst en vooral neemt verzoekende partij akte van het feit dat verzoekende partij in de thans bestreden beslissing een 'fraudeur' wordt genoemd.

De verwerende partij weet zonder twijfel dat de Somalische regering door België nog niet erkend werd en dat alle archieven er vernietigd werden ingevolge de burgeroorlog, waardoor documenten worden afgegeven op basis van een eenvoudige verklaring (stuk 3).

Dit is immers tevens de reden waarom Somalische documenten nooit gelegaliseerd worden door de Belgische instanties¹.

Ten onrechte houdt de verwerende partij aldus voor in haar nota met opmerkingen dat de voorgelegde documenten hadden moeten worden gelegaliseerd. Hiermee wordt een onmogelijke voorwaarde gesteld en dit toont reeds aan dat de verwerende partij de situatie van de verzoekende partij onvoldoende begrepen heeft alvorens standpunt te kunnen innemen omtrent de huwelijksband.

II.1.3. Nochtans vraagt de Belgische ambassade steeds een huwelijksdocument alvorens zij tot de registratie van de aanvraag gezinshereniging overgaat. Zoniet beschouwt zij het dossier als 'onvolledig'.

Een Somalisch huwelijk wordt voltrokken door en lokale imam, bijgestaan door twee getuigen. Meestal wordt er geen document afgegeven na de voltrekking van het huwelijk.

In casu had de lokale sheik wel een document opgemaakt, doch dat document komt niet van de Somalische overheid. De verzoekende partij moest aldus een document van de Somalische overheid bekomen - waarvoor zij op een derde beroep heeft moeten doen. Hetzelfde geldt voor haar geboorteakte.

Zij vraagt zich trouwens nog steeds af of de beweringen van de verwerende partij wel kloppen en verzoekt de Raad met aandrang om nauwgezet te willen verifiëren of het administratief dossier wel de bewijzen van die zogenaamde vaststellingen bevat. Loutere beweringen zijn immers geen bewijzen.

II.1.4. Als er trouwens over een "vals" Somalisch document kan worden gesproken, dient er tevens een omschrijving te bestaan van een "authentiek" Somalisch document. Als authentieke Somalische documenten zouden bestaan, waarom weigert de Belgische ambassade deze dan te legaliseren?

Het antwoord is eenvoudig: er is geen eensgezindheid over wat een "authentiek" Somalisch document inhoudt. Zelfs de bevoegde ambtenaar is in staat een kleurenprinter te gebruiken om de stempels te zetten, als z'n stempelinkt op is... Het is in casu aldus niet mogelijk om toepassing te maken van artikel 74/20, §1 VW om de eenvoudige reden dat er geen authentieke en dus evenmin valse Somalische documenten bestaan...

Bovendien impliceert een "frauduleuze handeling" tevens de wil om te frauderen.

Het principe « *fraus omnia corrumpit* », zoals vervat in artikel 74/20, §1 VW bestaat uit twee facetten: een objectief en een subjectief aspect.

Het objectief aspect impliceert dat er een foutieve gedraging moet zijn.

Het subjectieve aspect impliceert de wil om te bedriegen.

Zo stelde het Hof van Cassatie (arrest van 3 oktober 1997, C960318F) dat het toepassing van het principe "*Fraus omnia corrumpit*" het volgende impliceert: « *l'existence d'une fraude, laquelle implique la volonté malicieuse, la tromperie intentionnelle, la déloyauté dans le but de nuire ou de réaliser un gain.* »

De memorie van toelichting bij artikel 74/20, §1 VW stelt immers letterlijk, cf. DOC 54, 1696/001 :

Het artikel 74/20 geeft het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*" weer. Dit beginsel is door het Hof van Cassatie omschreven (zie het arrest van 6 november 2002 — Cass., 6 november 2002, J.T., 2003/16, nr. 6094, 310-314, of het arrest van 3 maart 2011 — www.cass.be).

Dit beginsel verbiedt elk bedrog of elke oneerlijkheid met het oogmerk te schaden of winst te behalen. Zo sluit een bedrieglijke gedraging, of een opzettelijke fout, uit dat de bedrieger sommige regels van het positieve recht die normaal van toepassing zijn en waaruit hij een voordeel zou halen, kan doen gelden, Annkatrien LENAERTS, referendaris bij het Hof van Cassatie, verduidelijkt dat dit algemene rechtsbeginsel uit twee bestanddelen bestaat: een foutieve gedraging (handeling of onthouding, opzettelijke oneerlijkheid of misleiding waarbij de werkelijkheid op een onjuiste manier wordt voorgesteld) en een intentie om te schaden (wil van de bedrieger om een onrechtmatig voordeel te halen uit de toepassing van een rechtsregel). Dit beginsel heeft als rechtsgevolg dat uit een bedrieglijke gedraging geen enkel recht kan voortvloeien (A. LENAERTS, "Le principe général de droit *fraus omnia corrumpit*: une analyse de sa portée et de sa fonction en droit privé belge", T.B.B.R., 2014/3, 98-115).

In casu kan en is er hoegenaamd niet aangetoond dat de verzoekende partij niet evenzeer het slachtoffer vormt van het bedrog van een ambtenaar of een derde, als er al over bedrog kan worden gesproken.

Het is onbegrijpelijk hoe de verwerende partij zomaar gratis stelt dat de verzoekende partij haar 'moedwillig' trachtte te bedriegen!

In haar nota met opmerkingen draait de verwerende partij ten onrechte de bewijslast om. Zij stelt immers: "Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen. Zij legt geen enkel stuk voor waaruit zou blijken dat er sprake is van bedrog door een ambtenaar of een derde. De kritiek van de verzoekende partij kan dan ook niet worden aangenomen."

Ze vermoedt hier, zonder enig begin van bewijs, dat de verzoekende partij te kwader trouw was, quod non in casu! Op die manier wordt het beginsel "fraus omnia corrumpit" ten onrechte gereduceerd tot slechts één bestanddeel, met name het "objectieve element", zijnde de valsheid. In de wereld van de verwerende partij kan het subjectieve element (namelijk de wil om te bedreigen) hier automatisch uit worden geconcludeerd. Dit is uiteraard te kort door de bocht! Dit werd trouwens ook zeer terecht opgemerkt door de Raad in het arrest RvV nr. 202 121 dd. 9 april 2018.

Er kan dus geen toepassing worden gemaakt van artikel 74/20 §1 VW in deze zaak. De aanvraag gezinshereniging op basis van de artikelen 10 en 12bis VW werd aldus ten onrechte geweigerd. Bijgevolg werden deze artikelen tevens geschonden!

II.1.5. Wat er ook van mogen zijn verwerende partij maakt in casu geen toepassing van artikel 12bis, § 5-6 van de Vreemdelingenwet, aangezien Somalische documenten per definitie niet betrouwbaar zijn. Dit is immers een reden waarom Somalische documenten nooit gelegaliseerd worden door de Belgische instanties².

Artikel 12bis (eigen onderlijning):

"(...)"

Artikel 30, §1 van de Wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht luidt als volgt:

(...)

Een Somalisch document kan nooit worden gelegaliseerd. Zoals hierboven reeds uiteengezet blijkt uit de nota met opmerkingen van de verwerende partij duidelijk dat zij hiervan niet op de hoogte is, terwijl ze het toch zou moeten zijn.

Het is ten onrechte dat de verwerende partij weigert toepassing te maken van artikel 12bis, § 5-6 van de Vreemdelingenwet en zich beperkt tot het toepassen van artikel 74/20, §1 van de Vreemdelingenwet.

11.1.6. Verwerende partij had in casu de verklaringen van de echtgenoot van verzoekende partij na kunnen gaan om alsnog de huwelijksband te kunnen vaststellen.

De echtgenoot van verzoekende partij heeft immers onmiddellijk bij haar eerste verhoor aangegeven dat zij gehuwd waren.

Cf. DVZ-gehoor dd. 28/10/2016 (stuk 4):

(...)

Het ziet er naar uit dat zij deze moeite niet heeft willen doen.

Bovendien werd het verhaal van haar echtgenoot aanvaard door het CGVS aangezien deze als vluchteling werd erkend. Het is aldus niet redelijk om haar huwelijk thans in twijfel te trekken, wat nochtans tevens vermeld werd bij het CGVS.

In een identieke situatie stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen recentelijk terecht het volgende (RvV nr. 202 121 dd. 9 april 2018):

In de memorie van toelichting bij de wet van 4 mei 2016 die artikel 74/20 heeft ingevoegd in de Vreemdelingenwet kan gelezen worden: "Het artikel 74/20 geeft het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit" weer. Dit beginsel is door het Hof van Cassatie omschreven (zie het arrest van 6 november 2002 – Cass., 6 november 2002, J.T., 2003/16, nr. 6094, 310-314, of het arrest van 3 maart 2011 – www.cass.be). Dit beginsel verbiedt elk bedrog of elke oneerlijkheid met het oogmerk te schaden of winst te behalen. Zo sluit een bedrieglijke gedraging, of een opzettelijke fout, uit dat de bedrieger sommige regels van het positieve recht die normaal van toepassing zijn en waaruit hij een voordeel zou halen, kan doen gelden. Annekatrien LENAERTS, referendaris bij het Hof van Cassatie, verduidelijkt dat dit algemene rechtsbeginsel uit twee bestanddelen bestaat: een foutieve gedraging (handeling of onthouding, opzettelijke oneerlijkheid of misleiding waarbij de werkelijkheid op een onjuiste manier wordt voorgesteld) en een intentie om te schaden (wil van de bedrieger om een onrechtmatig voordeel te halen uit de toepassing van een rechtsregel). Dit beginsel heeft als rechtsgevolg dat uit een bedrieglijke gedraging geen enkel recht kan voortvloeien (A. LENAERTS, "Le principe général de droit fraus omnia corrumpit: une analyse de sa portée et de sa fonction en droit privé belge", T.B.B.R., 2014/3, 98-115)." (Kamer van Volksvertegenwoordigers, Stukken, 2015-2016, DOC 54, 1696/001, p.10).

3.7. Uit het voormelde blijkt dus dat artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet de neerslag vormt van het principe "fraus omnia corrumpit". De toepassing van het algemeen rechtsbeginsel fraus omnia corrumpit veronderstelt het bestaan van bedrog, dat kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen, inhoudt (Cass, 9 oktober 2007). Het beginsel bestaat dus uit twee cumulatieve bestanddelen, met name een foutieve gedraging (objectief criterium) én een

intentie om te schaden of winst te behalen (subjectief criterium). Zoals verzoekster terecht opmerkt in haar verzoekschrift ligt de bewijslast in deze bij de verwerende partij.

(...)

*3.12. De bestreden beslissing geeft zelf toe dat Somalische documenten niet worden gelegaliseerd (zie infra punt 3.14.). Verwerende partij betwist voorts in de nota niet dat bij gebrek aan een huwelijksdocument, het visumdossier als onvolledig beschouwd wordt door de betrokken ambassade. In de bestreden beslissing kan gelezen worden: “Overwegende dat door het voorleggen van een vervalst document, de verzoeker de Belgische autoriteiten tracht te misleiden met het zicht op het verkrijgen van een machtiging tot verblijf en alle sociale voordelen hieraan verbonden.” De intentie om te schaden of voordeel te behalen (subjectief criterium) kan echter niet ipso facto worden afgeleid uit het overleggen van een vervalst document (objectief criterium), voor zover hiervan al sprake kan zijn in casu. In dit verband kan nuttig verwezen worden naar een arrest van het Hof van Cassatie van 2015: “Het algemeen rechtsbeginsel *Fraus omnia corrumpit* verbiedt elk bedrog of elke oneerlijkheid met het oogmerk om te schaden of winst te behalen. Daaruit volgt dat om de oneerlijke handeling als bedrog aan te merken, deze moet zijn begaan om te schaden of winst te behalen. Het middel dat ervan uitgaat dat het volstaat dat de oneerlijke handeling vrijwillig is en zodoende schade veroorzaakt, faalt naar recht.” (Cass, 16 november 2015). Het blijkt niet, minstens toont verwerende partij niet aan, dat de voorwaarde van het subjectief criterium voldaan is indien de voorwaarde van het objectief criterium vervuld zou zijn. In de nota wordt gesteld: “Het feit dat men bewust beroep doet op niet-officiële tussenpersonen, ten einde een huwelijkscertificaat te bekomen, toont reeds afdoende aan dat het de verzoekende partij enkel om te doen was zichzelf een (vals) bewijs te verschaffen.” Dit kan niet worden gelezen in de bestreden beslissing en de Raad ziet ook niet in waarom het feit dat verzoekster bewust een beroep deed op niet-officiële tussenpersonen reeds afdoende aantoont dat het er haar enkel om te doen was zichzelf een vals bewijs te verschaffen. De verwerende partij is verder van oordeel dat verzoekster “Minstens behoorde (...) te weten dat dergelijke documenten niet betrouwbaar zijn, zodat zij zich er redelijkerwijs had van moeten onthouden om het document als bewijs aan te wenden in het kader van de procedure gezinshereniging” maar ze toont niet aan hoe de verzoekende partij had dienen te weten dat een document dat verkregen wordt via tussenpersonen sowieso niet betrouwbaar is. *Fraus* kan niet zomaar gebaseerd worden op veronderstellingen.*

De thans bestreden beslissing schendt dus manifest artikel 74/20, §1 van de Vreemdelingenwet, evenals de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.”

3.1.2. In de nota met opmerkingen had de verwerende partij het volgende geantwoord op het eerste middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 74/20, §1 van de Vreemdelingenwet;*
- Artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet;*
- De materiële motiveringsplicht.*

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat de Somalische regering niet erkend wordt door België, waardoor geen enkel Somalisch document kan gelegaliseerd worden door de Belgische instanties. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zou tevens ten onrechte weigeren om toepassing te maken van artikel 12bis, §5-6 van de Vreemdelingenwet.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

(...)

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft besloten tot de weigering van het visum gezinshereniging aan de verzoekende partij.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft vastgesteld dat de aanvraag door de verzoekende partij werd ingediend op grond van een huwelijkscertificaat en geboortecertificaat, waarvan de stempels en de handtekeningen eenvoudigweg werden geprint. Bijgevolg betreffen het geen authentieke handtekeningen/stempels die op de documenten werden aangebracht.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft gemotiveerd dat geen geloof kan worden gehecht aan de inhoud van voormeld huwelijkscertificaat en geboorteakte. Het overgemaakte huwelijkscertificaat en de overgemaakte geboorteakte werden immers onderworpen aan een grondig onderzoek op grond waarvan geconcludeerd werd dat de officiële stempels op het Somalische document aangebracht werden via een kleurenprinter en dus niet door de lokale autoriteiten. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om

te oordelen dat de authenticiteit van deze documenten niet kan worden gevrijwaard en er duidelijk sprake is van frauduleuze handelingen.

Artikel 74/20, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“(…)”

Aangezien de verzoekende partij, door het voorleggen van een vervalst document, de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden teneinde te worden gemachtigd tot verblijf, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht geoordeeld dat een visum lang verblijf aan de verzoekende partij diende te worden geweigerd.

De verzoekende partij meent dat zij mogelijks het slachtoffer vormt van bedrog van een ambtenaar of een derde.

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen. Zij legt geen enkel stuk voor waaruit zou blijken dat er sprake is van bedrog door een ambtenaar of een derde. De kritiek van de verzoekende partij kan dan ook niet worden aangenomen.

Evenmin kan de verzoekende partij worden gevolgd alwaar zij betoogt dat er geen authentieke Somalische documenten bestaan, zodat er tevens ook geen valse Somalische documenten kunnen bestaan.

Verweerder herhaalt dat indien de verzoekende partij een document van een Somalische autoriteit wenst voor te leggen, deze akte dient te worden gelegaliseerd. Verweerder verwijst naar hetgeen hierboven werd uiteengezet.

Terwijl de verzoekende partij met haar kritiek eveneens voorbij gaat aan het door de diensten van de Belgische ambassade gevoerd grondig onderzoek op grond waarvan kon worden geconcludeerd dat de authenticiteit van de documenten niet gevrijwaard is.

Verweerder laat verder nog gelden dat verzoekende partij ook niet aantoont dat ten onrechte geen toepassing zou zijn gemaakt van artikel 12bis, §5-6 van de Vreemdelingenwet.

Immers luidt deze bepaling als volgt:

“(…)”

In casu heeft verzoekende partij zich ten aanzien van de gemachtigde van de Staatssecretaris niet beroepen op voormeld artikel en op een beweerde onmogelijkheid tot het voorleggen van officiële documenten.

Integendeel, verzoekende partij heeft stukken voorgelegd waarvan zij beweerde dat die een officieel karakter hebben, met (frauduleuze) stempels en handtekeningen. Zij heeft in haar aanvraag zich niet beroepen op een onmogelijkheid tot het voorleggen van officiële documenten.

Zij heeft evenmin voorgehouden dat de verklaringen in de asielprocedure van haar beweerde echtgenoot, als bewijs moesten gelden. Evenmin heeft zij gevraagd met andere stukken rekening te houden of om te worden gehoord.

Zij heeft nooit voorgehouden in de onmogelijkheid te verkeren officiële documenten voor te leggen, maar heeft integendeel frauduleuze documenten voorgelegd.

De a posteriori verklaringen van verzoekende partij doen dan ook geen afbreuk aan de inhoud van de bestreden beslissing.

Tot slot benadrukt verweerder nog dat arresten in een continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde kennen, zodat de verzoekende partij weinig ernstig is alwaar zij verwijst naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ter ondersteuning van haar kritiek.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van de artikelen 10, 12bis en 74/20, § 1 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/20, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Verzoekster diende een aanvraag in tot afgifte van een visum in het kader van een gezinshereniging met haar Somalische echtgenoot, die in België werd erkend als vluchteling, en dit in het kader van artikel 10, § 1, 4° van de vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;”

Artikel 12bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 (...)

§ 2 Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

§ 3 (...)

§ 4 (...)

§ 5 Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6 Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

De Raad merkt op dat *in casu* artikel 12bis, § 5 van de vreemdelingenwet van toepassing is, daar deze bepaling specifiek gericht is op erkende vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten (zie in die zin Verslag bij het wetsontwerp van 30 januari 2009 tot wijziging van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, *Parl.St. Kamer*, 2008-2009, doc52K1695/002, 4). Paragraaf 6 van artikel

12bis van de vreemdelingenwet heeft betrekking op andere vreemdelingen die hun verblijfsrecht in België niet ontlenuen aan de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming.

Artikel 12bis, § 5 vormt een omzetting van artikel 11, lid 2 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (*Pb.L.* 251/12; zie in deze zin de Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, *Parl.St. Kamer*, 2005-2006, doc51K2478/001, 69). Deze bepaling luidt als volgt: *“Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.”*

3.1.3.2. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het kader van haar visumaanvraag, ter staving van de voorgehouden huwelijksband, een huwelijkscertificaat (en een geboortecertificaat) voorlegde.

Verzoekster voert aan dat de verwerende partij zonder twijfel weet dat de Somalische regering door België nog niet erkend werd en dat alle archieven er vernietigd werden ingevolge de burgeroorlog waardoor documenten worden afgegeven op basis van een eenvoudige verklaring. Verzoekster verwijst in dit kader naar een rapport van Van Haesevelde A. over *“Somalië”* en *“Authenticiteit documenten uitgereikt na 1991”* van 15 maart 2012 en geüpdatet op 29 maart 2012 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 3). De Raad stelt vast dat verzoekster aangeeft dat er een algemeen probleem van betrouwbaarheid is bij Somalische documenten wat ook de reden is waarom ze niet worden gelegaliseerd door de Belgische instanties, waarbij zij verwijst naar de website van de FOD Buitenlandse Zaken. Verzoekster werpt op dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen ten onrechte voorhoudt dat de voorgelegde documenten gelegaliseerd hadden moeten worden. Verzoekster voert aan dat hiermee een onmogelijke voorwaarde wordt gesteld en dit reeds aantoonde dat de verwerende partij haar situatie onvoldoende begrepen heeft alvorens een standpunt te kunnen innemen over haar huwelijksband. Verderop in haar verzoekschrift werpt verzoekster op dat Somalische documenten niet gelegaliseerd worden door de Belgische overheid en dat uit de nota met opmerkingen lijkt alsof dit gegeven de verwerende partij niet gekend is terwijl de verwerende partij hier toch van op de hoogte zou moeten zijn.

De Raad herinnert eraan dat legalisatie slaat op de controle van de oorsprong van een document. Legalisatie is een officiële bevestiging dat de handtekening van de ambtenaar die een document ondertekende, of het zegel of de stempel op het document, echt is. Bij gebrek aan legalisatie is er geen zekerheid over de authenticiteit van het document. Uit de website van de FOD Buitenlandse Zaken waarnaar verzoekster verwijst blijkt dat de door haar voorgelegde documenten onmogelijk gelegaliseerd kunnen worden. Verzoekster wordt bijgetreden waar zij opwerpt dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen het onmogelijke lijkt te verwachten waar die opmerkt dat verzoekster gelegaliseerde Somalische documenten diende voor te leggen. Verzoekster wordt bijgetreden dat het weinig ernstig is dat de verwerende partij er niet van op de hoogte zou zijn dat de Belgische overheid geen Somalische documenten legaliseert. Hoe dan ook gaat verzoekster eraan voorbij dat uit de bestreden beslissing blijkt dat het door haar voorgelegde huwelijkscertificaat en geboortecertificaat niet worden aanvaard omdat ze vals zijn en niet omdat ze niet gelegaliseerd zouden zijn.

Verzoekster was niet verplicht valse documenten voor te leggen. In artikel 12bis, § 5 van de vreemdelingenwet is de mogelijkheid voorzien dat indien geen officiële documenten kunnen worden voorgelegd, *“wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.”*

Verzoekster werpt op dat de Belgische ambassade steeds een huwelijksdocument vraagt alvorens zij tot de registratie van de aanvraag gezinshereniging overgaat, indien dit niet voorligt wordt het dossier als onvolledig beschouwd. Verzoekster beperkt zich te dezen tot een loutere bewering en toont niet aan waarom zij dan niet het document van de lokale sjeik kon voorleggen (waarvan zij in de synthesememorie aangeeft dat dit wel werd opgemaakt) of waarom dit niet zou zijn aanvaard door de ambassade.

Verzoekster licht toe dat een Somalisch huwelijk wordt voltrokken door een lokale imam, bijgestaan door twee getuigen en er meestal geen document wordt afgegeven na de voltrekking van het huwelijk. Verzoekster voert aan dat de lokale sjeik *in casu* wel een document had opgemaakt maar dat het

document niet komt van de Somalische overheid. Verzoekster voert aan dat zij aldus een document van een Somalische overheid diende te bekomen waarvoor zij een beroep diende te doen op een derde. De Raad herhaalt in dit verband wat in artikel 12bis, § 5 van de vreemdelingenwet wordt bepaald. Uit artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet blijkt dat bij een onmogelijkheid tot het voorleggen van de vereiste officiële stukken, de huwelijksband ook kan worden aangetoond door het voorleggen van “andere geldige bewijzen” en zelfs, voor zover ook dit niet mogelijk blijkt te zijn, op elke andere wijze.

Verzoekster vraagt zich af of de beweringen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel kloppen en verzoekt de Raad met aandrang om nauwgezet te willen verifiëren of het administratief dossier wel de bewijzen van die zogenaamde vaststellingen bevat. Verzoekster stipt aan dat loutere beweringen geen bewijzen zijn. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat “uit een nauwkeurige verificatie van de diensten van de Belgische ambassade in Addis-Abeba is gebleken dat zowel het geboortecertificaat als het huwelijkscertificaat geen originele documenten betreffen maar eenvoudige scans” en dat “zowel de officiële stempels aanwezig op de documenten als de handtekeningen in feite werden geprint en dus helemaal niet origineel zijn” en “het niet gaan om authentieke stempels handtekeningen die op de documenten werden aangebracht door de lokale autoriteiten” zodat “gelet op deze elementen het voorgelegde document manifest vervalst is.” Dit vindt steun in de stukken van het administratief dossier. In het administratief dossier bevindt zich een schrijven afkomstig van de Belgische ambassade te Addis Abeba (Ethiopië) waarin het volgende wordt uiteengezet: “original marriage certificate and birth certificate of the applicant from somalia is presented. Seal/Stamp original on marriage certificate is scanned”

en

“Commentaar:

De zogezegde originele huwelijksakte is een scan, zelfs de handtekening is niet origineel. Derhalve kan deze huwelijksakte niet ontvankelijk worden verklaard en lijkt het ons logisch dat het huwelijk niet erkend wordt op basis van dit document.

De identiteit van de aanvrager kan niet bevestigd worden daar de voorgelegde geboorteakte werd opgesteld na het opstellen van de huwelijksakte.

Zelfs de geboorteakte is niet origineel ondertekend maar is een kleurenscaan

rt”

3.1.3.3. Verzoekster werpt op dat als er over een “vals” Somalisch document kan worden gesproken, er tevens een omschrijving dient te bestaan van een “authentiek” Somalisch document. Verzoekster stelt zich de vraag als er authentieke Somalische documenten zouden bestaan, waarom de Belgische ambassade dan weigert deze documenten te legaliseren. Verzoekster stelt dat het antwoord eenvoudig is, er is namelijk geen eensgezindheid over wat een “authentiek” Somalisch document inhoudt. Verzoekster stelt dat zelfs de bevoegde ambtenaar in staat is een kleurenprinter te gebruiken om stempels te zetten als zijn inkt op is. Verzoekster voert dan ook aan dat het niet mogelijk is om in deze zaak toepassing te maken van artikel 74/20, § 1 van de vreemdelingenwet om de eenvoudige reden dat er geen authentieke en dus evenmin valse Somalische documenten bestaan. Onder verwijzing naar de parlementaire voorbereidingen licht verzoekster toe dat “*fraus omnia corrumpit*” een objectief (foutieve gedraging) en een subjectief aspect (wil om te bedriegen) omvat. Verzoekster werpt op dat de verwerende partij het beginsel “*fraus omnia corrumpit*” reduceert tot het objectieve element en het subjectieve element hieruit automatisch afleidt. Verzoekster verwijst in dit verband ook naar 's Raad arrest met nummer 202 121 van 9 april 2018.

Verzoekster ontkent echter niet dat de officiële stempels en de handtekeningen op de documenten in feite geprint werden en dus helemaal niet origineel zijn en de voorgelegde documenten niet origineel zijn, maar wel eenvoudige scans zijn. Bijgevolg kon wel degelijk gebruik gemaakt worden van artikel 74/20, § 1 van de vreemdelingenwet, omdat verzoekster valse of vervalste documenten heeft gebruikt.

Waar verzoekster aanvoert dat zij niet zou geweten hebben dat de voorgelegde documenten vals waren, wordt opgemerkt dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat zij een vals of vervalst document heeft voorgelegd. De thans bestreden beslissing werd niet genomen op basis van het rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*, maar wel op grond van artikel 74/20, § 1 van de vreemdelingenwet, omdat verzoekster valse of vervalste documenten heeft gebruikt. Er blijkt niet dat ingevolge artikel 74/20, § 1 van de vreemdelingenwet de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in elk geval dient aan te tonen dat er in hoofde van verzoekster een wil was om te bedriegen. Uit het woord “of” uit artikel 74/20 van de vreemdelingenwet (“*valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf*”) blijkt dat het louter voorleggen van een vals stuk dat bijdraagt tot het verkrijgen van het

verblijf reeds volstaat om toepassing te kunnen maken van die bepaling en er hiervoor niet noodzakelijk ook sprake moet zijn van een wil om te frauderen of te bedriegen.

Waar verzoekster aanvoert dat er geen authentieke Somalische documenten zijn en bijgevolg ook geen valse, wordt opgemerkt dat verzoekster hiermee voorbijgaat aan het feit dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen voorgelegde documenten die duidelijk nagemaakt en frauduleus zijn, enerzijds, en andere documenten die uitgaan van de autoriteiten van het land die niet worden gelegaliseerd omdat België de regering van Somalië niet erkent, anderzijds. De verwijzing naar artikel 74/20 van de vreemdelingenwet is bijgevolg correct.

Waar verzoekster nog verwijst naar het arrest met nummer 202 121 van 9 april 2018 van de Raad wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben.

Een schending van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.4. Verzoekster werpt op dat het onredelijk is van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om geen toepassing te maken van artikel 12*bis*, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet. Zij stipt aan dat Somalische documenten niet worden gelegaliseerd. Verzoekster verwijst naar de verklaringen van haar echtgenoot in het kader van het gehoor inzake zijn verzoek om internationale bescherming van 28 oktober 2016 bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar hij aangaf gehuwd te zijn. Verzoekster werpt op dat de verwerende partij de verklaringen van haar echtgenoot had kunnen nagaan om alsnog de huwelijksband te kunnen vaststellen. Verzoekster stipt aan dat haar echtgenoot werd erkend als vluchteling zodat het volgens haar niet mogelijk is om thans haar huwelijk in twijfel te gaan trekken, nu het tevens werd gemeld aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Zoals reeds gesteld, vermeldt artikel 12*bis*, § 5 van de vreemdelingenwet dat *“Wanneer het familielid of de familieleden (...) geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.”*

Artikel 12*bis*, § 6 van de vreemdelingenwet bepaalt dat *“Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, (...), kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd”*.

De Raad benadrukt dat uit voormelde bepalingen volgt dat, wanneer geen officiële documenten kunnen worden voorgelegd, *quod in casu*, het vervolgens in beginsel aan de betrokken vreemdeling toekomt om *“andere geldige bewijzen”* voor te leggen.

In de veronderstelling dat de voorgelegde niet authentieke huwelijksakte een *“ander geldig bewijs”* zou zijn, wordt opgemerkt dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat deze huwelijksakte vervalst is (officiële stempels en handtekeningen zijn geprint en niet origineel), zodat het niet kennelijk onredelijk is om *in casu* geen onderzoek te voeren op grond van artikel 12*bis*, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet naar dit document nu het vervalst is. Een vervalst stuk kan bezwaarlijk als een *“ander geldig bewijs”* worden beschouwd.

In zoverre verzoekster voorhoudt geen ander document te kunnen voorleggen en de verwerende partij wel degelijk diende over te gaan tot een onderzoek, zoals voorzien in artikel 12*bis*, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet, had zij ervoor kunnen kiezen geen vervalst stuk voor te leggen en had zij kunnen meedelen waarom geen officieel document aangaande haar huwelijk kon voorgelegd worden. De Raad benadrukt in dit verband ook dat hiervoor geen officiële stukken, afgeleverd door de nationale of lokale autoriteiten, zijn vereist. *In casu* lijkt verzoekster zich te beroepen op een religieus huwelijk. Zij licht niet toe waarom zij bijvoorbeeld geen religieuze huwelijksakte kan voorleggen. In dat geval was de verwerende partij kunnen overgaan tot een onderzoek, waarbij dan eventueel het asielrelaas van haar echtgenoot werd betrokken of verzoekster en haar echtgenoot werden ondervraagd. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag afwijst omdat vervalste documenten worden voorgelegd en hierbij verwijst naar artikel 74/20, § 1 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing verhindert verzoekster bovendien niet om een nieuwe visumaanvraag in te dienen, waarbij niet langer sprake is van een vervalst huwelijkscertificaat en waarin alsnog 'andere geldige bewijzen' van de huwelijksband worden voorgelegd of concreet wordt geargumenteed waarom dit dan niet in redelijkheid van haar kan worden gevraagd.

In casu is de aanvraag afgewezen omdat verzoekster een vals of vervalst document heeft voorgelegd. Door deze vaststelling moest de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen verder onderzoek verrichten in toepassing van artikel 12bis, § 5 en § 6 van de vreemdelingenwet naar het verklaarde in het asielrelaas van de voorgehouden echtgenoot van verzoekster. Gelet op de vaststelling dat de aanvraag is ingediend gebruik makend van een vals of vervalst document, volstaat een verwijzing naar artikel 74/20, § 1 van de vreemdelingenwet.

Het betoog van verzoekster leidt er aldus niet toe dat de conclusie in de bestreden beslissing aan het wankelen wordt gebracht.

Waar verzoekster nog verwijst naar het arrest met nummer 202 121 van 9 april 2018 van de Raad wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben.

Een schending van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 10, 12bis en 74/20, § 1 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.3.6. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel van de synthesememorie zet verzoekster het volgende uiteen:

"Schending artikel 8 EVRM

Schending van de materiële motiveringsverplichting

II.2.1. Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"(...)"

II.2.2. De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt duidelijk dat een familieband tussen echtgenoten wordt verondersteld (cf. EHRM, 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, §21; EHRM, 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §60).

In casu wordt het verblijfsrecht van de echtgenoot van verzoekende partij in België niet betwist.

II.2.3. Het feit dat het in casu een eerste binnenkomst op het grondgebied betreft, impliceert normaliter dat er geen sprake is van een inmenging in het familieleven van verzoekende partij.

Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij in casu wel degelijk een positieve verplichting heeft om verzoekende partij en haar echtgenote een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen (EHRM 28 november 1996 Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38). Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar echtgenoot ook elders hun familieleven kunnen 'uitoefenen'.

Aangezien de echtgenoot van de verzoekende partij in België de status van vluchteling verkreeg, kan de verwerende partij in elk geval niet ernstig voorhouden dat de verzoekende partij en haar echtgenoot in Somalië kunnen samenwonen. Een familieleven in Somalië is voor hen dus onmogelijk.

II.2.4. Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoekende partij en haar echtgenoot redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten.

Volledig ten onrechte wordt gesteld in de nota met opmerkingen dat de verzoekende partij niet zou ontkennen "frauduleuze" documenten te hebben voorgelegd. De verzoekende partij leest de bestreden beslissing van de verwerende partij en kan enkel zeggen dat zij het niet weet. Gelet op de algemene situatie in haar land, durft zij nergens haar hand voor in het vuur steken - doch de verwerende partij lijkt daar totaal geen rekening mee te houden. Bovendien is zij niet overtuigd dat die documenten vals zijn - het komt aan de verwerende partij toe dit te bewijzen. De verwerende partij blijft echter steken in blote beweringen.

Hoe dan ook is er wel degelijk sprake van een huwelijksband, die de verwerende partij heeft geweigerd te onderzoeken.

Zelfs mocht het huwelijksdocument door de Raad frauduleus worden bevonden, quod non, dan nog volstaat dit niet om het bestaan van het huwelijk te ontkennen.

Cf. RvV 184 385 van 27 maart 2017:

In zoverre verweerder in de nota wijst op het gehoorverslag van 7 november 2014 van de heer A. N. S. bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waaruit blijkt dat deze, hoewel hij reeds minstens sedert december 2012 in België verblijft, geen stappen had ondernomen om het contact met zijn familie te herstellen en hij dit pas de laatste vijf maanden had gedaan, merkt de Raad op dat verweerder - afgezien van het gestelde dat er twijfels zijn over de werkelijke identiteit van de aanvrager, waarvan reeds werd vastgesteld dat deze twijfels onvoldoende gesubstantieerd waren om in rechte te kunnen gelden - voor het overige in zijn beslissing geen argumenten naar voor bracht dat van een beschermenswaardig gezinsleven geen sprake zou zijn. Pas in de nota wordt dit argument voor het eerst aangebracht. De Raad stelt verder vast dat de heer A. N. S. in voormeld gehoor van 7 november 2014 ook de redenen heeft toegelicht waarom hij pas na enige tijd contact opnam met zijn familie in het herkomstland - met name nu hij bij aankomst in België alle nummers kwijt was, hij aanvankelijk geen goed contact had met de Somalische gemeenschap, hij van zodra hij kennis maakte met een man van zijn stam via hem contact zocht met zijn familieleden en in de Somalische gemeenschap enkel kan worden vertrouwd op mensen van de eigen clan - en verweerder nalaat hierop in te gaan of aan te geven dat deze redenen dan niet overtuigend zijn. Artikel 8 van het EVRM vereist een zorgvuldig onderzoek naar alle relevante feiten en omstandigheden, zo niet is deze bepaling geschonden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

De Raad stelt vast dat in de huidige stand van het geding niet blijkt dat er voldoende concrete argumenten voorliggen om te twijfelen aan het werkelijk en oprecht karakter van het voorliggende huwelijk, derwijze dat een beschermenswaardig gezinsleven dient te worden aangenomen, te meer nu verzoekers verklaringen, gelet op zijn erkenning als vluchteling, een zekere geloofwaardigheid moeten worden toegedicht en het niet is betwist dat er twee kinderen uit het huwelijk waren geboren die evenwel zijn omgekomen.

Vraag rijst vervolgens of het bestuur bij de beoordeling van een visumaanvraag houdende gezinshereniging met een België erkend vluchteling, vaststellende dat een (niet-frauduleus) uittreksel uit het strafregister of gelijkwaardig document ontbreekt, nog een eigen belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM dient door te voeren."

II.2.5. De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht."

3.2.2. In de nota met opmerkingen had de verwerende partij het volgende geantwoord op het tweede middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 8 EVRM;

- De materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij houdt voor dat er ten onrechte geen belangenafweging zou gemaakt zijn nopens de mogelijkheid die verzoekende partij en haar voorgehouden echtgenoot zouden hebben om elders een 'familieleven' voor te zetten.

Verweerder laat vooreerst gelden dat de bestreden beslissing geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, zodat verweerder niet inziet hoe deze beslissing een schending van artikel 8 EVRM tot gevolg zou kunnen hebben.

De scheiding van de beweerde gezinsleden is geenszins het gevolg van de bestreden beslissing, doch bestaat reeds jaren.

Zie ook:

"Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn." (R.v.v. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig de schending van artikel 8 EVRM inroepen.

Het is dan ook ten overvloede dat verweerder nog het volgende laat gelden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"(...)"

Verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

De verweerder laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat er op de Belgische Staat in de huidige omstandigheden een positieve verplichting rust.

Het loutere gegeven dat aan de echtgenoot van verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, maakt uiteraard niet dat verzoekende partij enkel in België met hem een gezinsleven kan ontwikkelen, en verzoekende partij de wettelijke vereisten zomaar naast zich kan neerleggen en toch tot binnenkomst en verblijf zou moeten worden gemachtigd.

De in casu bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

In casu ontkent verzoekende partij niet dat zij bij haar aanvraag een frauduleus document heeft voorgelegd (een huwelijkscertificaat en geboortecertificaat waar de stempels werden aangebracht via een kleurenprinter en dus niet door de lokale autoriteiten).

Het komt uiteraard aan de vreemdeling toe om niet-frauduleuze stukken voor te leggen bij de aanvraag, opdat hieraan enig gunstig gevolg zou kunnen worden verleend (waarbij verzoekende partij tevens dient aan te tonen te voldoen aan alle wettelijke vereisten).

Verweerder merkt op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De minister kan oordelen dat het belang van de Staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekende partij nog een schending inroept van de materiële motiveringsplicht, laat verweerder gelden dat verzoekende partij dit niet nader toelicht.

Ten overvloede wijst verwerende partij er nog op dat artikel 8 EVRM ook geen motiveringsplicht inhoudt. Artikel 8 EVRM vereist niet dat uit de motieven van de beslissing van het bestuur blijkt dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Ook de materiële motiveringsplicht vereist niet dat het bestuur expliciete motieven inzake artikel 8 EVRM opneemt in een beslissing tot weigering van een visum.

Zie het arrest nr. 233.125 van 3 december 2015:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter te onderzoeken of aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM is voldaan en of voldaan is aan de voorwaarden voor een inmenging in het gezinsleven wanneer een schending van die verdragsbepaling wordt opgeworpen. Door dit in punt 3.3.2.1 van het bestreden arrest te onderzoeken aan de hand van de door de verzoeker aangevoerde elementen en te besluiten dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet blijkt, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn bevoegdheid als annulatierechter niet overschreden en zich niet in de plaats van het bestuur gesteld om de aanvankelijk bestreden beslissing zelf te motiveren. Verzoeker toont geen onwettigheid aan in de concrete motieven van het bestreden arrest betreffende de toepassing van artikel 8 van het EVRM. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt terecht op dat artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht oplegt. Het vierde middel is in de mate ongegrond.” (R.v.St. nr. 233.125 van 3 december 2015; zie ook de arresten van de Raad van State met nr. 220.930 van 10 oktober 2012, en nr. 223.744 van 5 juni 2013)

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In casu wijst verzoekster op het gezinsleven met haar echtgenoot, die de vluchtelingenstatus in België verkreeg. Verzoekster werpt onder verwijzing naar het arrest van de Raad met nr. 184 385 van 27 maart 2017 op dat zelfs indien de Raad zou oordelen dat haar huwelijksdocument frauduleus zou zijn dit nog niet volstaat om het bestaan van haar huwelijk te ontkennen.

Waar verzoekster verwijst naar het arrest met nr. 184 385 van 27 maart 2017 van de Raad wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoekster na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Hierbij dient erop te worden gewezen dat volgens het EHRM het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven is dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM (“*lawful and genuine marriage*”, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 6)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het visum aan verzoekster werd geweigerd omdat zij gebruik heeft gemaakt van valse of vervalste documenten: “*Overwegende dat de aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijkscertificaat. afgeleverd op 17/08/2015, voor een huwelijk afgesloten op 14/08/2015 en een geboortecertificaat daterende van 31/10/2017.*

Overwegende dat uit een nauwkeurige verificatie van de diensten van de Belgische ambassade in Addis-Abeba is gebleken dat zowel het geboortecertificaat als het huwelijkscertificaat geen originele documenten betreffen maar eenvoudige scans.

Dat zowel de officiële stempels aanwezig op de documenten als de handtekeningen in feite werden geprint en dus helemaal niet origineel zijn. Bijgevolg kan het niet gaan om authentieke stempels handtekeningen die op de documenten werden aangebracht door de lokale autoriteiten.

Overwegend dal gelet op deze documenten als het volgende document manifest vervalst is.”

Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op het moment van de bestreden beslissing kennis had of had moeten hebben van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster werpt op dat volledig ten onrechte in de nota met opmerkingen wordt gesteld dat zij niet zou ontkennen frauduleuze documenten te hebben voorgelegd. Verzoekster laat gelden dat zij de bestreden beslissing leest en enkel kan stellen dat zij het niet weet. Verzoekster voert aan dat zij gelet op de algemene situatie in haar land zij nergens haar hand voor in het vuur durft te steken, maar de verwerende partij hier geen rekening mee houdt. Verzoekster laat gelden dat zij er niet van overtuigd is dat de documenten vals zijn, dat het de verwerende partij toekomt om dit aan te tonen, maar deze echter blijft steken in blote beweringen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat “*uit een nauwkeurige verificatie van de diensten van de Belgische ambassade in Addis-Abeba is gebleken dat zowel het geboortecertificaat als het huwelijkscertificaat geen originele documenten betreffen maar eenvoudige scans*” en dat “*zowel de officiële stempels aanwezig op de documenten als de handtekeningen in feite werden geprint en dus helemaal niet origineel zijn*” en “*het niet gaan om authentieke stempels handtekeningen die op de documenten werden*

aangebracht door de lokale autoriteiten” zodat *“gelet op deze elementen het voorgelegde document manifest vervalst is.”* Dit vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Nog daargelaten de vraag of verzoekster zoals zij lijkt te betwisten wetens en willens een vals stuk bij haar visumaanvraag heeft voorgelegd, wordt erop gewezen dat dit geen afbreuk doet aan de vaststellingen in de bestreden beslissing en niet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde waar hij het voorgelegde huwelijkscertificaat niet heeft aanvaard als bewijs van een huwelijksband. Er werd ook reeds vastgesteld dat evenmin blijkt dat verzoekster hierbij dan aannemelijk maakte niet in mogelijkheid te zijn *“andere geldige bewijzen”* van de huwelijksband voor te leggen.

Er blijkt dan ook niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het voorgehouden gezinsleven, of ten onrechte geen verdere belangenafweging heeft gemaakt in het licht van een eventuele positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Enig onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen in het licht van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

De Belgische Staat heeft het recht om een eigen migratiebeleid uit te werken en de vreemdelingenwet toe te passen. Ten overvloede wordt opgemerkt dat verzoekster in haar verzoekschrift niet aannemelijk maakt dat haar persoonlijk belang zwaarder doorweegt dan het algemeen belang.

Er wordt herhaald dat de bestreden beslissing verzoekster niet verhindert om een nieuwe visumaanvraag in te dienen, waarbij niet langer sprake is van een vervalst huwelijkscertificaat en waarin alsnog *‘andere geldige bewijzen’* van de huwelijksband kunnen worden voorgelegd of concreet kan worden geargumenteed waarom dit dan niet in redelijkheid van haar kan worden gevraagd.

In de thans voorliggende omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet concreet aannemelijk gemaakt.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET